
Húsvét VII. hete

Péntek

ApCsel 25,13-21 ■ Jn 21,15-19

„»Más fog felövezni téged és odavisz, ahova nem akarod.« Azt jelezte e szavakkal, hogy milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent.»

A Püünkösöd előtti utolsó két napon a két főapostolt állítja elénk a Szentlélek, hogy ők legyenek Krisztus végsőig kitartó követésében példaképeink.

Pálnak a császárhoz való fellebbezésével kezdetét veszi utolsó útja, mely a vértanúságba vezet. Péternek maga Jézus jövendöli meg, hogy vértanúhalállal dicsőíti meg az Istent.

Mire azonban Rómába érnek, mártírhaláluk színhelyére, már nem csupán követői Krisztusnak, hanem egyben megjelenítői is. Ahogy Szent Pál mondja: *„Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”* Péter pedig halála módjában hasonul Urához: *„Ha megöregszel, kiterjeszted karjaidat”* – ahogy ő szélesre tárja karjait a kereszten.

Ebben a tökéletes azonosulásban a megfeszített és feltámadott Krisztus iránti szeretetük elnyeri teljességét. Többé már nem csupán Jézus nyomában járnak, hanem élő tabernákulumként hordozzák jelenlétét.

Püünkösödnék ez a végső értelme és célja: a Szentlélek nemcsak Krisztus követőjévé tesz, hanem magává Krisztussá akar alakítani bennünket. Jézus Krisztus a Szentlélekben jött vissza, hogy bennünk és általunk legyen jelen a világban. Testével táplál az eucharishtiában és Lelkével éltet, hogy mi az ő Testévé, szentségi jelévé formálódjunk. Valamiképpen minket akar élő ostyává változtatni, hogy embertársaink számára az ő jelenlétének ne csak hirdetői, hanem hordozói is legyünk.

Isten szentjei még az Eucharishtiánál is nagyobb ajándék az Egyháznak és általa a világnak. Az oltáriszentség ugyanis megszűnik az utolsó napon, Krisztus rejtőző jelenlétét a színről színre látás váltja föl, a szentek azonban megmaradnak, s közösségükben Krisztus jelenléte dicsőségesen kinyilvánul és tökéletes fokra emelkedik.